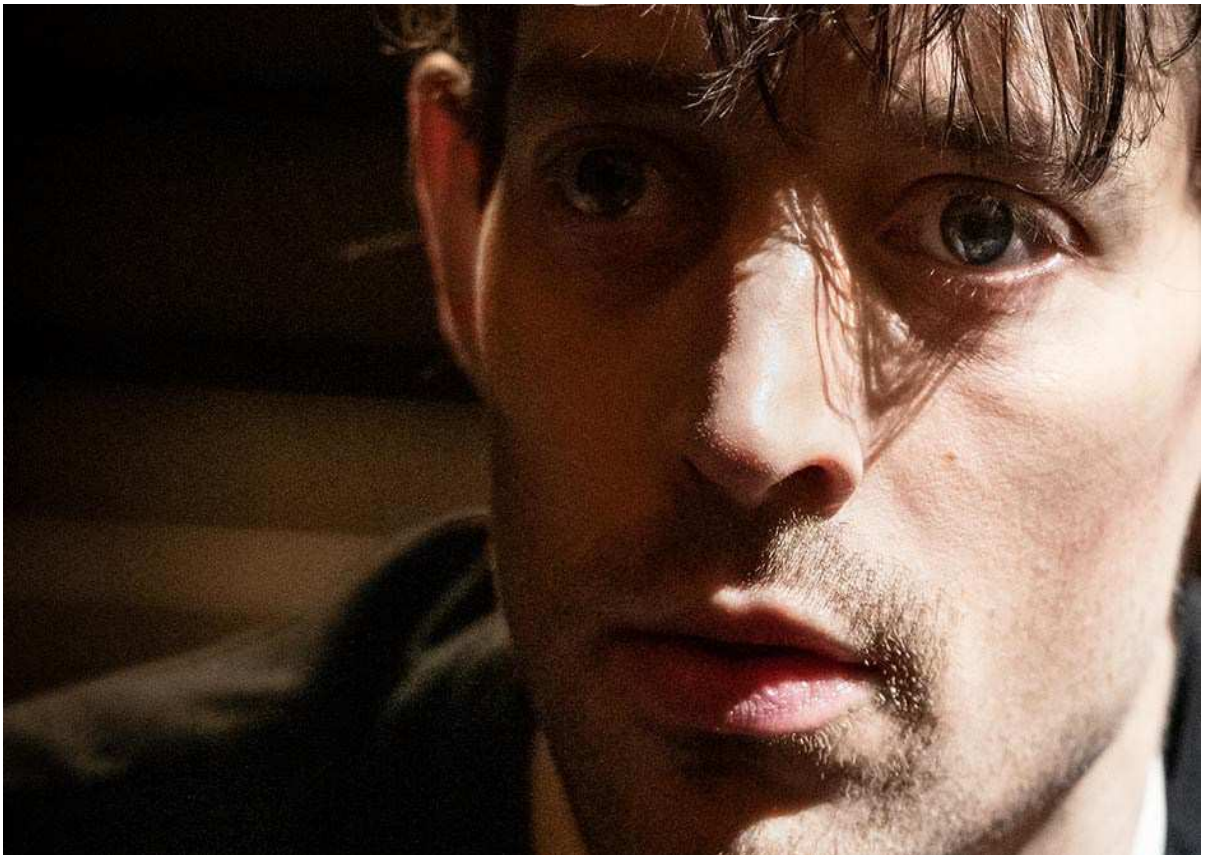

Hamlet av William Shakespeare

Om uppsättningen

Premiär: 9 februari 2019, Stora scenen

Speltid: 2 timmar och 40 minuter, med paus

Rök från rökmaskin förekommer i föreställningen

Svensk och engelsk text 9/4, 16/4 via app i mobil eller surfplatta,

"Lundgren är som född till rollen" DN

"Karin Franz Körlofs Ofelia balanserar i föreställningens vackraste sekvens på avgrundens rand som en psykotisk Madicken" DN

"Adam Lundgren gör en elegant prestation med sina kast mellan iver och iakttagande" Aftonbladet

"Det är vackert, snyggt och tänkvärt." SvD

"När Sofia Jupither som första kvinnliga regissör sätter upp Hamlet på Dramaten blir det en uppsättning som drivs av ett absolut gehör." SvD

Sofia Jupither sätter upp Hamlet med Adam Lundgren i titelrollen!

Det är inte utan anledning *Hamlet* ofta kallas pjäsernas pjäs. Här ryms det mesta – en maktkamp på liv och död, ett nervigt psykologiskt familjedrama och tidlösa existentiella funderingar. Och mitt i allt står en handlingsförlamad prins Hamlet, en människa som sliter med att hitta sin plats på jorden. Regissören Sofia Jupither har arbetat på de största teatrarna i Norden. Hon tilldelades 2014 Svenska Dagbladets Thaliapris. Adam Lundgren är skådespelare och fick sitt stora genombrott 2013 i tv-serien *Torka aldrig tårar utan handskar* och i filmen *Känn ingen sorg*. I Hösten 2018 är han aktuell i den populära tv-serien *Vår tid är nu*.

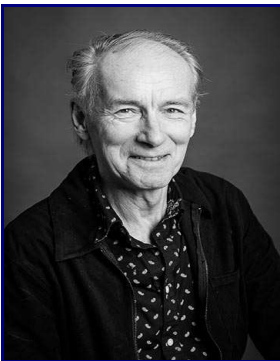
Hamlet, skriven omkring år 1600, är Shakespeares mest spelade pjäs – bara på Dramaten har den satts upp sju gånger sedan Dramatenhuset invigdes 1908.

Medverkande

Adam Lundgren

Hamlet

Jonas Bergström

Dödgrävaren

David Book

Laertes

Bengt Braskered

Polonius

Otto Hargne

Horatio

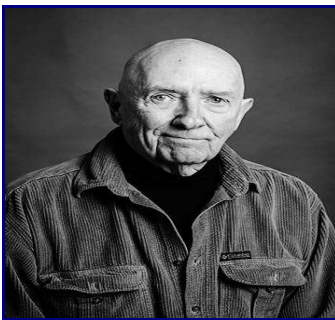
Thérèse Brunnander

Gertrude

Gerhard Hoberstorfer

Claudius

Sten-Johan Hedman

Ostric

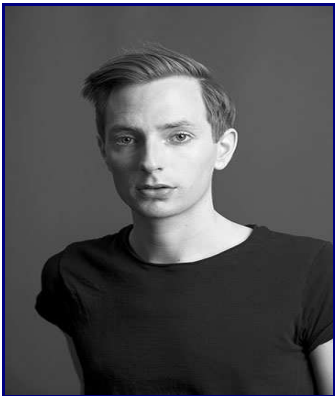
Karin Franz Körlof

Ofelia

Irene Lindh

Förste skådespelaren

Razmus Nyström

Guildenstern

Per Svensson

Vålnaden / Andre skådespelaren

Marcus Vögeli

Rosencrantz

Översättning

Ulf Peter Hallberg

Bearbetning

Sofia Jupither, Irena Kraus

Regi

[Sofia Jupither](#)

Scenografi

Erlend Birkeland

Kostym

Maria Geber

Ljusdesign

Ellen Ruge

Musik och ljuddesign

Michael Breschi

Peruk och mask

Peter Westerberg, Anne-Charlotte Reinhold

Statist: Marcellus / Tredje skådespelaren

Kaj Snijder

Bilder från uppsättningen

Bakom kulisserna

Om teaterfäktning

Rikard Svensson, expert på fäktning, berättar mer om fäktningstekniken i Hamlet.

Om versmått

EwaMaria Roos, röstpedagog på Dramaten, berättar om blankversen i Hamlet tillsammans med skådespelaren Karin Franz Körlof.

I Hamlets torktumlare

Regissören Sofia Jupither och skådespelaren Adam Lundgren sammanstrålade med dramaturgen Irena Krauss några veckor innan repetitionsstart för ett samtal om Shakespeares klassiker.

—

Varför Hamlet?

Sofia Jupither: Jag har alltid haft en dröm om att jag någon gång i mitt liv ska få sätta upp Hamlet. Pjäsen har i princip allt som jag är intresserad av. Den är full med filosofisk visdom, samtidigt som det är ett väldigt närgånget porträtt av en människa som försöker och skulle vilja vara något han inte är. Som kämpar med sig själv i en situation som han inte har valt.

Ett psykologiskt familjedrama helt enkelt?

SJ: Absolut. Den har alla de förutsättningar som behövs för att bli väldigt bra dramatik. Sen har den det där som jag attraheras av, nämligen känslan av att vi som publik är en del av dramat. Jag har alltid haft en slags mental bild av Hamlet som sitter på scenkanten och pratar med oss i salongen om hur han har det. Den är skriven på ett sätt som tydligt drar in oss i honom som subjekt och det vill jag iscensätta. Det är inte ett drama som sker däruppe någonstans som vi bara kan sitta och titta på. Vi är inne i hans torktumlare och åker runt i hans själ.

Så vad är din bild av Hamlet Adam? Vem är egentligen din Hamlet?

Adam Lundgren: Jag vet inte riktigt eftersom vi inte börjat repetera ännu. Men jag kan hålla med Sofia om att det är någon som kämpar med vem han vill vara. Och eftersom det är jag som gör rollen, så är det ju Hamlet sedd genom mig på något sätt. Så vem är jag? Vad är ett jag? Jag har alltid varit intresserad av det där, var jaget egentligen sitter och det subjektiva medvetandet.

Det här är Stora scenen, men ni talar egentligen om intima rum. Och om monologerna som en plats

där han kan återhämta sig.

SJ: Den här gången vill jag verkligen sudda ut gränsen mellan scen och salong. Det pratar man ju ofta om på teatern, men vi försöker göra det konkret genom att bygga ut scenen i salongen och vi använder också logerna. Hamlet är ju ett väldigt bra exempel på hur Shakespeare ofta använder sina monologer just till det. I vår bearbetning går vi direkt in i handlingen när Hamlet sitter utanför bröllopfesten som ju är hans mammas och farbroderns bröllop en kort tid efter pappans död. Det är det första vi möter på scenen, så ganska fort åker vi in i hans sinnesstämning.

Känner du igen dig i Hamlets konflikt, Adam?

AL: Det tror jag de flesta kan göra. Vem man vill vara, vem samhället tycker att man ska vara och vem jag vill vara för mig själv. Vi möter ju honom i en väldigt speciell situation. Det vore intressant att veta vem han var innan allt det här hände.

Vad var din första tanke när du fick frågan?

AL: Fan också, jag hade lite andra planer för hösten, haha. Jag kanske hade en del drömmar om att göra rollen när jag gick på scenskolan, men de senaste åren har jag faktiskt aldrig tänkt på det. Samtidigt är det ju en roll som det är svårt att säga nej till.

Varför Hamlet just nu?

SJ: Det är ju klassikernas klassiker. Och klassiker är ju klassiker på grund av att de alltid på ett eller annat sätt är aktuella. Jag tror inte pjäsen är mer aktuell nu än för hundra år sen, till exempel. Sorgligt nog skulle man vilja säga, därför att så lite har hänt runtom oss i världen. Men framförallt ser jag referenser till var jag befinner mig i min egen verklighet med unga människor i min närhet. Den otroliga diskrepansen som finns mellan kraven på vem man skall vara och vad man egentligen är inne i sig själv. Så mycket i världen och politiken startar i det lilla. Unga män har en otroligt svår balansgång med att parera de enorma krav som ställs på dem i form av tillhörighet, lojalitet och hämnd. De avkrävs handling och att vara någonting som de absolut inte är. Tyvärr är det ju oftast hos männen det där visar sig tydligast.

Så texten behöver inte uppdateras?

SJ: Det enda vi gjort i bearbetning och iscensättning är att vi försökt sänka tröskeln in i historien, utan att för den skull modernisera och försöka anpassa den till uttryck som ska vara ett nu. Vi försöker komma bort från det som stänger dramat för en sam- tida ung publik, men inte i bemärkelsen att göra det färdigtuggat. Det är blankvers och det är långa monologer om existensen och det är ett stort drama som passar på en stor scen.

Det har en rymd runt sig. Jag vill göra berättelsen väldigt rak och mänsklig och nära i gestaltningen. Nära verk- liga och vanliga människor. Det ligger mycket i Hamlets kamp om vad man skall vara. Först måste man bestämma om man alls ska "vara eller inte vara". Och när man bestämt sig för att man vill vara, vad skall man då vara och hur skall man vara?

En Hamlet för vår tid helt enkelt?

SJ: Det hoppas jag. Mitt mål är förstås det, men på ett sätt som ändå är klassiskt.

—

Irena Kraus är dramaturg på Dramaten.